

[Rytter.]

jeg ser noget anderledes paa selve Forslaget end den ærede Ordfører for Socialdemokratiet.

Den ærede Ordfører gennemgik de foreslaaede Ændringer i Rækkefølge. Jeg skal prøve at stille det op paa en noget anden Maade, nemlig efter som Ændringerne efter vor Mening er nødvendige eller ikke. Det er jo givet, at i et saadant Forslag er der en hel Del Bestemmelser, som vi alle er enige om, hvor der overhovedet ikke kan være Tvivl om, at vi maa have en Lov. Men Spørgsmaalet er, om denne Lov er paakrævet netop nu. Der er nu f. Eks. den foreslaaede Ændring til § 4, hvorefter Dommernes Antal skal forøges. Selvfølgelig maa dette ind i Retsplejeloven, men maa ske er det ikke strengt nødvendigt netop paa det nuværende Tidspunkt, da det bliver vedtaget paa Normeringsloven og altsaa for saa vidt vil kunne gaa ind i Retsplejeloven engang ved Lejlighed. Saa er der de Bestemmelser, der handler om Dommerne i Sø- og Handelsretten, nemlig Spørgsmaalet om 70-Aars Aldersgrænsen og Spørgsmaalet om Edsaflæggelse eller en højtidelig Erklæring i Stedet for. Selvfølgelig maa det engang ændres i Retsplejeloven, men jeg mener ikke, det netop er nødvendigt nu, da vi ser i Motiverne, at Justitsministeren allerede har ændret det, for Aldersgrænsens Vedkommende ved kongelig Anordning, hvad jeg finder praktisk. Selvfølgelig er der nogle enkelte Bestemmelser, der kun kan ændres ved Lov, derunder Bestemmelserne om Valgretten, hvem der skal indstille og udnævne Sø- og Handelsretsdommerne. Her vil der ikke kunne være nogen Tvivl om, at vi maa have en Lov, men Spørgsmaalet er blot, hvor paakrævet det er netop i Øjeblikket, hvis vi ikke skal have Loven af andre Grunde.

Dette refererer sig til de første Paragraffer indtil § 20. Ser vi paa Ændringerne til de resterende Paragraffer, er der et Par af disse Ændringer, som jeg finder ganske overflødige, nemlig Ændringerne til § 30 og § 793. I § 30 staar der, at Dommeren skal have Opmærksomheden henvendt paa, om Hensynet til fremmede Magter gør det paakrævet at lukke Dørene, eller om der er Grund til at antage, at Forhandlingens Offentlighed paa afgørende Maade vil være til Hinder for Sagens Oplysning. Ja, selvfølgelig skal Dommeren have sin Opmærksomhed henvendt paa de to Grunde, som her anføres, men det fremgaar allerede deraf, at Formanden skal afgøre Spørgsmaalet, og da netop bl. a. disse to Forhold

er nævnt i den foregaaende Paragraf, vil Dommeren selvfølgelig ogsaa have sin Opmærksomhed henvendt paa det. Jeg synes ikke, man skal begynde paa at pointere, hvad Dommeren særlig skal have sin Opmærksomhed henvendt paa. Det er jo strengt taget overflødigt.

Den samme Indvending gælder Ændringen til § 793. Der staar:

„Angaaende Misbrug, som de maatte mene at have forefundet, afgiver de Indberetning til Justitsministeren.“

Det er efter min Mening fuldt ud berettiget og selvfølgelig, at man skal gøre det, men naar man saa følger til:

„der lader de fremsatte Klager undersøge og træffer fornøden Foranstaltning til Afhjælpning af forefundne Misbrug og til Paataale af mulige Overtrædelser og Tilsidesættelser af paagældende Bestemmelser“,

er det jo fuldstændig overflødigt, for det følger allerede af, at det skal indberettes til Justitsministeren. De to Bestemmelser anser jeg altsaa for overflødige.

Saa maa jeg lige gøre en Bemærkning til Ændringerne til §§ 784 og 819. Jeg maa selvfølgelig i Embeds Medfør føle mig beæret over, at den højtærede Justitsminister vil lovfæste den Praksis, som vi har indført i Byretten, for hele Landet, men efter min Mening er det i og for sig ikke nødvendigt. Jeg er ligesom den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Ingeborg Hansen) af den Anskuelse, at hvis der udvikler sig en god Praksis i visse Retninger, saa kan man engang ved Lejlighed lovfæste denne Praksis. Der er ingen af os, som ved, om den Praksis, vi har indført i Byretten paa de tre Omraader, der her er nævnt, skal undergaa Nuancer eller ikke; det er det praktiske Liv, der skal vise det, og derfor synes jeg, det er godt, at den Slags Regler udvikler sig i Praksis, og at man saa eventuelt lovfæster dem, naar Udviklingen har naaet en vis Højde, hvad for Resten efter min Mening er overflødigt, for saa er Reglerne slaaet fast gennem Praksis, og saa har de faaet netop de Nuancer, som det praktiske Liv kræver. Det, at man nu fastlægger Reglerne forholdsvis tidligt, vil bevirke, at disse Nuancer ikke kan indføres, for saa bliver Reglerne gjort til Lovregler.

Alle disse Bestemmelser, som jeg her har nævnt, behøver jo ikke at komme nu, de kunde komme engang ved Lejlighed, naar Retsplejeloven skal ændres. Men skal vi have nye Bestemmelser, og det skal vi selvfølgelig, f. Eks. med Hensyn til Søndre Birk og Delingen